

Punt de vista

Eduard Miró i Saladrigas

Poeta

El Nadal s'inicia amb el «Black Friday»?

El 27 de novembre passat, vint poetes vam iniciar el camí del Nadal amb un recital de poesia religiosa al Reial Cercle Artístic, amb un objectiu ben clar que ens va nodrir l'esperit a tots els assistents: aconseguir recursos per a la investigació del càncer infantil a Sant Joan de Déu. Era el *Black Friday* per a la majoria dels mortals que compraven irrefrenablement arreu del país, aliens a aquell acte solidari que realitzàvem una colla de *friquis*, que a més escrivíem poesia transcendent en ple segle XXI.

En arribar a casa, em vaig imaginar el Nen Jesús a la menjadora, amb una ganyota (mig de tristesa, mig d'incomprensió i ensopiment) només acompanyat de Maria i Josep, sense cap pastor adorant-lo, perquè tots s'havien aplegat als centres comercials. Els Reis, desapareguts, perquè el Pare Noël els havia furtat els regals i el protagonisme, ja no trobaven ni l'encens, ni la mirra, i encara menys, l'or, que s'havia convertit en targetes Visa de plàstic. La setmana següent, la ràdio anunciava que venien dies importants: el *Ciber Monday*, la *Shopping Night*... I jo ja notava l'angoixa d'aquest Nadal que em volien imposar. Vaig recuperar l'alè el dia 1 de desembre, dia de la solidaritat amb les ONG.

Des d'aquí vull reivindicar el Nadal en un doble vessant: la poètica de la litúrgia (el Nou Testament és poesia en essència). I d'altra banda, la poesia de la solidaritat.

Proposo retrobar el comú denominador en la poètica del Pessebre, en el qual totes les famílies ens sentim cridades. Per a mi, tornar a Betlem és recuperar la innocència de quan era infant.

I amb aquesta bonhomia que se'ns desperta en mirar el Nen Jesús que s'humanitza i que es lliura als més desfavorits, penso en els Amics de la Comunitat de Sant'Egidio, que no només celebren el dinar de Nadal amb els pobres, sinó que en tenen cura tot l'any.

Siguem agnòstics o creients, basim el Naixement, anem a veure un Pessebre Vivent o els Pastorets, per-

què la nostra tradició no pot defallir.

D'altra banda, hem pogut gaudir de la poesia de la solidaritat participant en el recapte d'aliments, en la Marató de TV3, o assistint el dia 18 a l'Ateneu amb el lema «Un Nadal per a tothom» organitzat per Poesia en Acció.

«El poble que avança a les fosques ha vist una gran llum» (Is 9,2).

I finalitzaré amb el meu acròstic:
 Neva en silenci
 Arran de platja,
 Dolçor de nata
 Acaronant la sorra.
 L'ona s'agenolla
 I el mar prega...

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La pregària de petició

Recordo que, en la meua infantesa, havia presenciado fortes tempestes. Una vegada, em va fer molta impressió una que tingué lloc a la muntanya de Sant Llorenç del Munt. Jo em trobava aquell dia a la masia d'uns amics. Els llamps i els trons feien respecte. Fins i tot, una considerable impressió. Havia contemplat altres tempestats en una casa de poble. Tinc també el record dels coets que disparaven els pagesos per, segons deien, partir les boires i aconseguir que amainés la tempesta.

La gent de poble, en semblant ocasió, solia dir aquesta pregària: «Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no ens deixeu.» D'aquí que es va fer famosa la dita: «Hi ha qui es recorda de santa Bàrbara només quan trona.»

Aquest podria ser el problema de la pregària de petició. Podria ser menystinguda per les raons adduïdes. Com si només s'invoqués Déu quan ens passen determinades dificultats. La pregària ha de tenir formes de

lloança, d'adoració, de glorificació. I també de petició. He llegit que la pregària de petició és l'oració dels fills de Déu. Dita pregària forma part de la gran Pregària Eucarística: un teixit fet amb els diversos fils de la pregària. En efecte, invoquem el Senyor i li supliquem pietat, el glorifiquem, lloem la Paraula, preguem el Credo, demanem per totes les necessitats del món i les nostres... L'eucaristia és modèlica quant a la complexitat de l'única pregària; i és educativa, en tant que desplega tots els gèneres de pregària.

La litúrgia ha pouat de l'evangeli, on Jesús, infinitat de vegades, recomana la pregària de petició. Tal com els fills fan al seu pare. Demanar a Déu no és cap vergonya. Ell espera que nosaltres li demanem la seva gràcia i el seu favor. A l'Omnipotent li podem demanar el pa quotidià, el de l'Eucaristia, el perdó que nosaltres mateixos volem exercir amb els qui ens han ofès, el no caure en la temptació i l'alliberament del mal. I el prec pels amics i pels enemics.

Sempre m'impressionava veure com, davant de les imatges dels sants, hi ha devots que pregunten mentre els cau alguna llàgrima. Això commou. Tots, més savis o més humils, tenim necessitat de la petició. A Déu li agrada. I nosaltres tenim tantes coses per demanar! Que els humans i el món ens posem a les mans del Senyor. I que Ell arregli el nostre planeta que, moltes vegades, sembla desballestat. I ens millori a nosaltres.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

El plàtan

O la banana, no era gaire freqüent consumir-lo a casa perquè no es conservava gaire temps i era més car que les habituals taronges, el raïm i les peres. Arribaven de països tropicals, on es recollien encara verds, i després es conservaven en cambres fredes i es maduraven artificialment.

El plàtan, entre nosaltres, no és una fruita gaire corrent i, generalment, desconexim les característiques d'aquesta planta. Recordo la sorpresa que vaig tenir quan la vaig descobrir a Terra Santa. Els bananers creixien en uns camps extensos però, com que sempre els veia de lluny, vaig saber, gràcies a les enciclopèdies, que no es tracta de cap arbre, ni tan sols d'un arbust, sinó que es tracta d'una herba. Una herba molt gran, afegeixo jo.

A la Bíblia, evidentment, no s'hi esmenta aquest plàtan al qual em refereixo. Adverteixo que el vocable hi apareix, però es refereix a l'arbre que pobla els parcs i els jardins. Preguntant a companys sacerdots africans quina és l'alimentació de fruita habitual al seu país, em diuen que l'única a l'abast de qualsevol natiu és el plàtan. Les pomes, les peres o les maduixes són un luxe propi dels que viuen a ciutat.

La banana no apareix a la Bíblia, però sí en el discurs que papa Francesc va dirigir a la Joventut de la República Centreafricana el 29-XI-2015. Els deia: «Us saludo amb afecte. Aquest jove que ha parlat en nom de tots ha dit que el vostre símbol és el bananer. El bananer és un símbol de vida que creix, que es reproduïx i que dona el seu fruit amb tanta energia alimentària. El bananer és resistent, crec que això marca clarament el camí que es proposa en aquest moment difícil, de guerra, d'odi, de divisió...»

Jo seguia la cerimònia i em va estranyar aquesta referència. Ho vaig entendre una mica perquè, com he dit, he vist bananers i en conec les característiques del cultiu, però no em sentia identificat amb l'exemple posat pel Papa. Posteriorment, gràcies al que m'expliquen els meus companys rwandesos, he reconegut l'encert de l'explicació.

Terra Santa és el cinquè evangeli. El llenguatge bíblic està ancorat en la idiosincràsia dels habitants de la conca mediterrània, que en alguns casos és exclusiva d'ells. Per exemple, a la paràbola del fill pròdig, es diu que no li era permès ni tan sols menjar garrofes. Ara bé, aquest arbre és exclusiu de la nostra terra, no creix en altres llocs. Posar-hi el nom científic, *Cerantonia siliqua*, seria una petulància. El Papa aquesta vegada parlava als africans i la seva paràbola va resultar molt encertada. Els ensenyaments esperançadors i exigents continguts a les paràbolas dels talents, de les mines i algunes altres, les va saber transmetre encertadament, tal com precisaven els seus oients. Això s'anomena llenguatge profètic, un exemple clar i encertat d'aquesta funció. Adverteixo que moltes persones confonen aquest concepte amb el de vaticinador, que és una altra cosa.